

Hồi 10

Võ Đang Cứu Khốn Thiên Trì Bạt Thuyền Hạ Phò Nguy Lãnh Sương Quy

Tiết Trùng Cửu năm nay, tổng đàn Kiếm Minh nhận nhíp lạ thường. Chung Nam Sơn Chủ chính thức nhận chức hội phó của Kiếm Minh. Phu thê họ Lục lưu lại đây trong sự kính trọng của mọi người. Phi Hương và Bạch Lan hết lòng hầu hạ Yến Vân vì nàng đã hoài thai đến tháng thứ bảy. Là người tinh tế, Yến Vân đã sớm nhận ra Bạch Lan đã có lòng ngưỡng mộ Thiên Vũ. Nhưng nàng giả đò không hay biết gì, vẫn coi như một tiểu muội thân thiết.

Trong vòng hai ngày, Thiên Vũ nghiên cứu y kinh, tình ra một phương thuốc giúp Kiếm Minh thanh lọc nội gián. Ba trăm kiếm sĩ lần lượt được đưa vào phòng riêng và uống một chum trà, có mười phòng như vậy. Sau ngày thứ nhất đã có năm tên bị phát hiện. Ngày thứ hai thêm ba tên nữa. Ngày thứ ba thì đến người cuối cùng. Tổng cộng mười hai tên gián điệp. Bọn chúng đều là môn đồ của Tử Vi Môn. Sau khi uống kỳ dược, không còn làm chủ được ý chí đã thành thật khai báo.

Long Nữ cho phế bỏ võ công của chúng và giam vào thạch lao. Đầu tháng mười, tin tức báo về cho biết Tử Vi Môn đã phối hợp với lực lượng của Hồng Trạch Bà Bà chuẩn bị đối địch với võ lâm. Có lẽ vì cái chết của Triệu Tuấn nên Bá Câu không còn nhẫn nhịn được nữa. Cũng may là sau khi chàng đi Hồng Trạch Hồ, Long Nữ đã đóng chặt cửa Kiếm Minh, dùng lực lượng của Quán Hưu giám sát vòng ngoài. Vì vậy bọn nội gián không có dịp thông tri cho Bá Câu biết Thiên Vũ đang có mặt tại Kiếm Minh. Lão thác mặt không biết chàng đã đưa con tin ẩn náu ở đâu.

Kinh Hạo và Nhật Phi Hồ tiếp tục mở rộng mạng lưới trinh sát, thu nhận mọi tin tức về hoạt động của Tử Vi Môn. Nửa tháng sau, cái chết thảm thiết của đương nhiệm minh chủ Thiên Tinh Kiếm Lăng Hào, Trưởng Lão phái Hoa Sơn khi trên đường về Thiểm Tây thăm nhà, đã làm chấn động võ lâm. Nghe đâu hung thủ là một toán hắc y bịt mặt.

Thiên Vũ biết đó là kiệt tác của Bá Câu. Nhưng có lẽ vì một toán nhân thủ không xuất phát từ tổng đàn nên trinh sát của chàng không nắm được. Chàng giật mình nhớ đến câu: “Thỏ khôn có chín hang”.

Sau khi diệt trừ nội gián, Thiên Vũ tinh lược những chiêu Thiên Sơn Kiếm Pháp thành năm chiêu đơn giản hơn nhưng uy lực mãnh liệt, thích hợp với những cuộc quần chiến, dạy cho ba trăm đệ tử Kiếm Minh. Họ vô cùng phấn khởi, cố tâm rèn luyện. Chỉ trong một tháng đã thuần phục. Cộng với bốn trăm trinh sát đang ngày đêm bám chặt Thái Hoàng Sơn thì lực lượng đã lên đến hơn bảy trăm người. Chi phí hàng tháng lên đến ba vạn lượng bạc.

Thiên Vũ đã giao cho mẫu thân số châu báu lấy được từ kho tàng của Kim Tỏa Lão Nhân để trang trải việc nuôi quân. Nhị Tuyệt Nhân Ma vẫn cho người xuôi dòng Hán Thủy để liên lạc, chờ chỉ thị của chàng. Nhưng Thiên Vũ bảo ông cố đợi, và hỏi mượn năm chục mỹ nhân để đưa vào đội trinh sát.

Quả nhiên họ hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc. Bọn Tử Vi Môn thường hay mềm lòng trước người đẹp nên lộ nhiều tin quan trọng. Các trà đình tửu quán dưới chân núi Thái Hoàng đều được Kiếm Minh bí mật mua lại để tiện việc dò xét địch tình.

Thiên Vũ là người viễn lự nên tự biết lực lượng non trẻ của mình nếu công khai tiến đánh tổng đàn Tử Vi Môn sẽ thảm bại. Chàng cố chờ các phái võ lâm tỉnh ngộ hợp sức lại mới ra tay tiêu diệt Bá Câu.

Đêm cuối tháng mười, trời mưa tầm tã cộng với cái rét run người. Thiên Vũ cùng các cao thủ đang ngồi uống rượu, bỗng thấy bọn thủ hạ ở mặt sau tổng đàn chạy vào báo:

- Có hai chiến thuyền lớn chở một lão nhân họ Đồng và mấy chục mỹ nữ xin gặp công tử.

Chàng giật mình chạy ra bờ sông xem thử, thấy Đông Kỳ Xương và các nương tử đang run cầm cập, liền hối thúc họ lên bờ. Có không ít người mang thương phải băng bó sơ sài. Nhị Tuyệt Nhân Ma cũng bị một vết kiếm nơi vai trái. Gương mặt lão lạnh lùng, đầy vẻ phẫn hận.

Chàng đưa họ vào đại sảnh, tắm gội thay áo và chăm sóc vết thương. Long Nữ, Phi Hương, Bạch Lan và các a hoàn tất bật lo cho ba mươi hai nàng. Cũng may y phục cũ của năm mươi nàng đến trước còn để lại rất nhiều nên không thiếu. Đông Kỳ Xương biết mọi người mong đợi nên tắm rửa rất nhanh, bước ra chào hỏi rồi mệt mỗi ngồi phịch xuống ghế.

Chàng giới thiệu từng người xong, rót cho lão một chén rượu đầy. Nhân Ma không khách sáo, cạn liền ba chén rồi mở miệng:

- Bốn ngày trước, Bá Câu đích thân dẫn Thiên Trì Tẩu và bọn sát thủ đến Phong Lưu Sơn Trang tấn công. Chỉ với một chiêu, lão đã đả thương ta. Biết cự không nổi nên ta đã tung độc phấn cản đường rồi dẫn các nàng đào tẩu vào hoa trận. Trong hoa trận

có đường ngâm dẫn đến bờ sông Hán Thủy nên họ Triệu không ngờ. Khi lão phóng hỏa đốt sơn trang và hoa trận thì chúng ta đã xuôi dòng hơn trăm dặm. Chỉ tội cho gần hai mươi người bị bọn sứ giả chặn lại.

Cả bàn đều rúng động trước võ công tuyệt thế của Bá Câu. Thiên Vũ tự nhủ với bản lãnh mình muốn đả thương Nhân Ma trong ba chiêu cũng không được. Long Nữ buồn rầu nói:

- Không ngờ Bá Câu lại lợi hại như vậy. Lại còn có Thiên Trì Tẩu bên cạnh, thật khó mà đương cự.

Chung Nam Sơn Chủ cười bảo:

- Nếu lão phu liên thủ với Đồng huynh thì chẳng sợ gì lão quái ấy.

Nhân Ma gật đầu tán đồng:

- Đúng vậy, nhưng còn Bá Câu ai sẽ đối phó ?

Để trấn an mọi người, Thiên Vũ cười ngạo nghễ:

- Vũ nhi là đệ tử của Kim Tỏa Lão Nhân lẽ nào lại thua Bá Câu, xin chư vị yên tâm.

Danh tiếng lão nhân lừng lẫy cả trăm năm nay, nên khiến mọi người yên lòng ăn uống đến tận nửa đêm mới đi nghỉ. Thiên Vũ vào phòng Yến Vân âu yếm một hồi rồi mới về phòng riêng, để Bạch Lan ở lại với nương tử.

Sở Phi Hương giúp chàng thay áo. Thiên Vũ đang tuổi xuân xanh, nghe mùi hương từ thân thể người ngọc tỏa ra không dần được liền bồng nàng lên giường. Phi Hương liếc chàng say đắm rồi thoát ý. Nhìn vùng bụng thanh mảnh, Thiên Vũ cười hỏi:

- Nàng đã có tin vui chưa ?

Phi Hương ngượng ngùng lắc đầu hỏi lại:

- Chưa có, nhưng chỉ sợ lúc đó không ai hầu hạ gối chăn cho tướng công.

Chàng không đáp, cúi xuống hôn lên cặp nhũ hoa no tròn, săn chắc rồi lướt xuống phần bụng. Hai người ân ái rất lâu rồi mới chịu rời nhau. Phi Hương mãn nguyện thiếp đi, Thiên Vũ tắm rửa xong, không ngủ được bèn xách kiếm ra vườn, luyện chiêu thứ bảy Thủy Kiếm Trường Lưu.

Cơn mưa đã tạnh, sao mọc đầy trời. Nhưng đến gần giữa canh tư mà vẫn không thành, dù chàng thuộc khẩu quyết không sai một chữ. Đường kiếm ngượng ngập, yếu ớt, chẳng một chút uy lực, Thiên Vũ thở dài vào phòng. Phi Hương lúc này đã thức giấc, tóc tai y phục gọn ghẽ. Nàng đã nấu sấm thang để sẵn. Thấy chàng có vẻ không vui liền an ủi:

- Pho Tâm Kiếm là tuyệt học nhất đời, chẳng thể một sớm một chiều mà luyện được. Tướng công tự mình luyện được đến chiêu thứ sáu cũng đáng gọi là kỳ tài.

Thiên Vũ cười xoa uống chén sâm rồi đi ngủ. Sáng hôm sau, chim câu đưa thư bay về cung cấp một tin quan trọng. Đó là một toán nhân thủ đông đảo của Tử Vi Môn lên đường đến Hồ Nam, nhưng không xác định mục tiêu. Thiên Vũ bàn bạc với các tay đầu não Kiếm Minh, và đi đến kết luận rằng chúng xuất quân chẳng phải vì Kiếm Minh. Nếu không chúng đã đi bằng đường sông Hán Thủy, chớ không dùng đường bộ.

Tại phủ Hà Nam, chỉ có hai nơi đáng chú ý, đó là Võ Đang Sơn và núi Thiếu Thất. Trọng địa của hai phái này chỉ cách nhau hơn trăm dặm. Từ Cối Kê đến Tung Sơn chỉ có ba mươi dặm, Thiên Vũ quyết định dẫn Quán Hưu và hai trăm đao thủ đến huyện thành Nam Dương chờ đợi. Dãy Tung sơn nằm trong địa phận của huyện này.

Năm ngày sau, Thiên Vũ, Quán Hưu, Nhật Phi Hồ đã cùng hai trăm đao thủ áo nâu có mặt ở mục tiêu. Lực lượng trinh sát vẫn bám theo đội quân của Tử Vi Môn lúc này mặc áo hắc y để báo cáo tình hình. Đến chiều ngày thứ sáu, Thiên Vũ có thể xác định rằng bọn chúng sẽ tấn công Võ Đang Sơn. Toán đao thủ của chàng lập tức được triển khai về hướng tây của dãy Tung Sơn.

Bọn chàng phục kín dưới chân núi, hơn hai trăm tên hắc y bịt mặt đi ngang mà không hề ngờ rằng hành tung của mình đã bị phát giác. Chúng âm thầm tiến lên núi.

Giải Kiếm Nham không một bóng người. Đội hắc y mau chóng tiến đến cửa Tam Quan. Nơi đây có mười đạo sĩ canh giữ. Phát hiện có bóng dạ hành, một người quát lên:

- Bọn chuột nhắt nào dám rình rập bổn môn ?

Toán hắc y tràn tới, chỉ trong vòng nửa khắc đã giết sạch mười đạo sĩ. Nhưng tiếng hò hét quát tháo cũng đã báo động cho phái Võ Đang biết. Thanh Hư Chân Nhân, đệ tử của Thanh Vân đạo trưởng, hiện là đương kim Chứng Môn cùng hơn hai trăm môn nhân xuất hiện.

Trời đã sụp tối nên ai nấy đều cầm đuốc sáng rực cả một vùng. Thiên Vũ và thủ hạ lúc này đã ẩn kín vòng ngoài, chờ xem cục diễn diễn biến ra sao. Chàng đã nhiều lần cảnh báo các phái bạch đạo rằng Triệu Bá Câu chính là Tình Ma, công địch của võ lâm. Nhưng họ vẫn điềm nhiên tọa thị, không hề có hành động nào chống lại Tử Vi Môn. Điều đó làm chàng phần nộ.

Đêm nay, chàng sẽ để cho họ nếm mùi đau khổ rồi mới ra tay tương trợ. May ra, nhờ vậy họ mới tỉnh ngộ, cùng chàng liên thủ đối phó tà ma.

Nhắc lại, Thanh Hư Chân Nhân thấy hàng trăm tên hắc y bịt mặt hung hãn không khỏi kinh hoàng, cất tiếng hỏi:

- Chư vị đến đây với mục đích gì ?

Tên cầm đầu dù bị mặt nhưng vẫn để lộ chòm râu bạc cười ghê rợn đáp:

- Chúng ta đến đây với nhã ý là giúp các người mau chóng đắc đạo thành tiên, khỏi mất công tu luyện. Còn nếu không muốn lìa trần quá sớm, thì hãy dâng nạp kiếm phù chưởng môn và danh sách các đệ tử.

Thanh Hư Chân Nhân là người thâm trầm nên không hề giận dữ mà hỏi lại với vẻ chân tình:

- Nhưng ít nhất các hạ cũng cho bản đạo biết mình sẽ qui phục ai mới được ?

Tên thủ lĩnh hắc y lạnh lùng đáp:

- Chuyện ấy không quan trọng, sau này sẽ rõ.

Thanh Hư mỉa mai:

- Sao các hạ không nói rõ ra là Tử Vi Môn ? Nhưng phái Võ Đang có truyền thống trăm năm đầu để gì qui phục ?

Tên thủ lĩnh động nộ, phát tay cho thuộc hạ tấn công. Còn lão thì vung song chưởng chụp xuống đầu Thanh Hư. Thấy chưởng kinh nặng như núi chưởng môn Võ Đang chấn động tâm thần, múa tít trường kiếm chống đỡ. Thân kiếm run lên bần bật như muốn tuột ra khỏi tay chủ nhân. Lão già hắc y không hề nương tay, xuất tiếp một chiêu ma chưởng. Chưởng ảnh giăng mắt như hành ngàn cánh tay ma quỷ, phong tỏa toàn thân trước đôi thủ. Thanh Hư cắn răng xuất chiêu Tứ Tượng Khai Hoa trong pho Thái Cực Kiếm để giải phá.

Nhưng công lực của lão hắc y cao hơn Thanh Hư đến mấy bậc, nên chưởng phong đã xô bật kiếm chiêu và đẩy Chân Nhân lùi ra sau bốn bước. Còn đệ tử Võ Đang, dù nhân số đông hơn nhưng bản lĩnh không bằng bọn hắc y nên bị áp đảo dữ dội. Đã có hơn ba mươi đạo sĩ bị loại khỏi vòng chiến. Kiếm ảnh cô lâu bao phủ đấu trường, như bóng dáng tử thần ẩn hiện.

Hai sư đệ của Thanh Hư thấy chưởng môn bị hạ phong liền quát lên như sấm, bay lại tiếp tay. Nhưng Hắc y lão nhân không hề lúng túng, song thủ đưa ra những chiêu quỷ mỹ, kèm theo luồng chưởng lực vô cùng uy mãnh, khiến cho Võ Đang Tam Kiếm phải vất vả lắm mới giữ được mạng. Thanh Hư Chân Nhân biết đối phương bản lĩnh còn cao hơn cả sư phụ mình nên không dám kéo dài, xuất ngay chiêu Thái Cực Sinh Huy, kiếm quang phản chiếu ánh đuốc loang loáng.

Hai sư đệ của Thanh Hư là Thanh Từ và Thanh Quang cũng thí mạng ôm kiếm xông vào. Hắc y lão sư giả thân hình quay tít, song thủ vồ liền mười tám chưởng. Những luồng chưởng phong bủa ra như sóng dữ. Khóa chặt ba thanh kiếm và bủa vào tâm thất đối phương. Võ Đang Tam Kiếm mỗi người lãnh một chưởng vào ngực bắn ra sau hơn trượng, máu phun ướt đầm đạo bào.

Hắc y lão sứ giả ngựa cổ cưỡi khanh khách:

- Sao ? Các người đã chịu quy phục chưa ?

Thanh Hư Chân Nhân đưa tay áo lau máu nơi khóe miệng rồi cứng cỏi đáp:

- Đừng hòng ! Dù cho toàn môn phơi xác, chúng ta cũng tử chiến tới cùng.

Hắc y lão sứ giả mắt lộ hung quang song chưởng định kết liễu Võ Đang Tam Kiếm. Nhưng từ ngoài, một tiếng thét vang lên như sấm giữa trời xuân:

- Sát !

Hai trăm cao thủ áo nâu bịt mặt xông vào tấn công bọn hắc y, và trước mặt Thanh Hư Chân Nhân đã có một bạch y nhân xuất hiện, vung song chưởng đỡ chiêu của lão thủ lãnh. Chưởng kinh chạm nhau, nổ vang rền. Bạch y nhân dường như công lực kém hơn, lui lại một bước.

Nhân lúc đối thủ đang sững sờ, người ấy quay lại nói mau:

- Xin ba vị đạo chưởng vận khí điều thương, lão già này dành cho tại hạ.

Giọng nói cho biết chàng ta còn rất trẻ. Dứt lời, chàng vung kiếm tấn công hắc y lão nhân. Kiếm chiêu cực kỳ ảo diệu, khống chế toàn bộ trước ngực đối phương. Hắc y lão nhân biết kẻ địch không bằng mình nên cười nhạt, đẩy ra một luồng chưởng phong nặng như núi để phá kiếm chiêu. Nhưng bạch y nhân đã đảo mình, thân ảnh như bóng ma tránh khỏi chưởng kinh và áp sát vào, tả thủ thò ra vỗ vào sườn trái hắc y.

Không ngờ thân pháp đối phương kỳ ảo như vậy nên hắc y lão già kinh hồn, lùi nhanh về sau hơn trượng. Bạch y nhân không truy kích mà chỉ đứng im cười khanh khách:

- Té ra công phu của Thiên Trì Tẩu chỉ có bấy nhiêu thôi sao.

Hắc y lão nhân thấy thân phận đã bại lộ, giật phăng khăn che mặt, để lộ dung mạo hiểm ác, đôi nhãn quang đầy sát khí. Lão gằn giọng hỏi:

- Tiểu tử ngươi là ai mà nhận ra lão phu ?

Bạch y nhân chẳng nói chẳng rằng, vung kiếm xuất chiêu Thiên Sơn Bạch Đầu. Thiên Trì Tẩu giật mình sử dụng Thiên Trì Ma Ảnh Chưởng, quét ra bốn đạo kinh phong cuộn cuộn như gió lốc.

Chắc độc giả cũng đoán ra bạch y nhân chính là Thiên Vũ. Chàng tự biết mình không đủ tu vi để đương cự với lão ma, nên tận dụng Thiên Biến Thần Bộ lách mình né tránh. Từ hôm nhờ bộ pháp này mà phá được cô lâu kiếm trận, Thiên Vũ mới biết pho khinh công này là tuyệt kỹ hiếm có trên đời.

Cũng nhờ nó mà Dạ Miêu Nhi dù võ công kém cỏi nhưng đã thoát chết hàng ngàn lần. Thiên Trì Tẩu thấy chàng không dám tiếp chiêu, đắc ý múa tít song chưởng,

ma ảnh thủ giăng mắc quanh thân chàng như lưới thép. Thiên Vũ nghe áp lực nặng nề liền rú lên như rồng ngâm, dùng phép lăng không trong pho Phiêu Phong Xung Vân bắn người lên cao tám trượng, lộn đầu xuất chiêu Tâm Tại Kiếm Trung. Kiếm khí lạnh lẽo xé vụn chưởng phong chụp xuống.

Thiên Trì Tẩu biết nguy dồn thêm ba thành công lực dùng chiêu Thiên Trì La Vĩng chống đỡ. Kiếm chưởng chạm nhau vang dội, Thiên Vũ cắn răng nắm chặt chuôi kiếm sa xuống như thần ưng.

Võ Đang Tam Kiếm chú mục quan sát hai đấu thủ, thấy Thiên Trì Tẩu trước ngực bị rách một đường dài, còn bạch y nhân khoe miệng ứa máu. Thiên Vũ nhờ Kim Thân Thần Công nên chỉ bị thương nhẹ, điều này làm Thiên Trì Tẩu kinh sợ. Lão tướng chàng ít nhất cũng bị trọng thương dưới chưởng của mình. Lúc chưởng kinh chạm thân chàng, lão nghe như đánh vào một khối bông mềm mại, biết rằng đối phương đã luyện môn cương khí hộ thân ít nhất cũng được ba thành.

Lão nổi sát cơ, xuất chiêu Thiên Hôn Địa Ấm, chưởng ảnh phủ mờ cả đấu trường, cát bụi mờ mịt. Võ Đang Tam Kiếm bị chưởng phong quét lùi ba bước, đạo bào bay phân phật.

Thiên Vũ vận đủ mười hai thành công lực, thân kiếm hợp nhất đánh chiêu Hỏa Kiếm Huân Huân, chiêu thứ sáu trong pho Tâm Kiếm. Bóng chàng hòa với kiếm quang xuyên qua chưởng phong dày đặc. Tiếng chưởng chạm nhau tạo ra những tiếng âm ì, xen lẫn tiếng xé lụa chói tai.

Thiên Trì Tẩu gào lên đau đớn, tung người biến mất. Thiên Vũ lão đảo quỳ xuống. Quán Hưu nãy giờ cùng toán đao thủ và đệ tử Võ Đang bao vây, tiêu diệt bọn hắc y. Đang say máu bỗng nghe tiếng thét của Thiên Trì Tẩu, quay lại thấy đại ca từ từ gục xuống. Gã thất kinh hồn vía bỏ đấu trường chạy lại.

Đám hắc y lúc này chỉ còn lại hơn mười tên, như cá nằm trên thớt, chỉ tàn một nén nhang đã bị giết sạch. Võ Đang Tam Kiếm đứng gần hơn nên đã chạy đến trước. Thanh Hư Chân Nhân thấy vạt áo trước ngực cháy xém thành hình dấu bàn tay và máu trong miệng bạch y nhân trào ra không ngớt, ướt cả khăn mặt. Lão liền điểu nhanh các huyết đạo trước ngực và sau lưng.

Quán Hưu đến nơi, quỳ xuống khóc nức nở. Thanh Hư bảo:

- Xin các hạ cố dần nổi bi thương, bồng thiếu hiệp đây vào trong chữa trị.

Gã gạt lệ, nhẹ nhàng đưa tay ẵm Thiên Vũ đi theo lão. Thanh Từ điều động môn đồ thu dọn chiến trường. Thanh Quang đứng ra cảm tạ và mới toán cao thủ áo nâu vào hậu quán rửa ráy, nghỉ ngơi.

Lúc này, Thiên Vũ đang nằm thêm thiếp trên giường trong đạo xá của Chưởng Môn nhân. Võ Đang Tam Kiếm đang thay nhau truyền nội lực cố xung phá những điểm tắc nghẽn trong kinh mạch chàng. Cuối cùng, máu huyết lưu thông trở lại, nhưng chàng vẫn mê mang bất tỉnh, máu vẫn rỉ ra khoe miệng.

Nhìn dung mạo anh tuấn của chàng, Thanh Hư vòng tay hỏi Quán Hư:

- Nãy giờ đang bận lo chữa trị thương thế nên chưa kịp hỏi tính danh, lai lịch của chư vị ân nhân.

Quán Hư buồn bã nói:

- Đại ca tại hạ chính là Thương Thiên Vũ, hậu duệ của Thần Kiếm Thương Thiên Long. Còn tại hạ là Quán Hư, thủ lĩnh của đội đao thủ Kiếm Minh.

Võ Đang Tam Kiếm nhìn nhau kinh ngạc. Thanh Hư tư lự một lúc rồi nói:

- Sư phụ còn giữ ba viên Thái Ất Thần Đan. Để ta vào xin người ban cho mới mong cứu mạng được ân nhân.

Thanh Từ cau mày:

- Sư phụ từ ngày vận công bị tẩu hỏa nhập ma, tính tình thay đổi, suốt ngày than vãn thở dài cho kiếp vận võ lâm. Hôm trước Thanh Quang sư đệ mang bệnh trầm kha. Chúng ta đã xin hỏi một viên nhưng người không cho, chỉ bảo rằng Thanh Quang chưa đến số chết, còn Thần Đơn để dành cho Thất Tinh.

Thanh Hư nghiêm giọng:

- Dù sao ta cũng phải thử xem, nếu không có Thương công tử thì phái Võ Đang cũng chẳng còn.

Nói xong lão rảo bước vào trong. lát sau trở ra, trên lưng cồng một đạo nhân tuổi bát tuần, râu tóc bạc phơ gầy như que củi. Thanh Hư đặt lão xuống chiếc ghế cạnh giường. Lão đạo nhân này chính là Thanh Vân đạo trưởng, sư phụ của Võ Đang Tam Kiếm. Lão chăm chú quan sát sắc diện của Thiên Vũ, sa lệ nói:

- Chẳng ngờ cố nhân còn người nối dõi, lại ra tay cứu vớt Võ Đang. Ta đành phó mặc mệnh trời, không chờ Thất Tinh nữa.

Lão lấy trong tay áo ra một lọ ngọc, đổ cả ba viên Thái Ất Thần Đan vào miệng Thiên Vũ. Chừng tàn một nén nhang, sắc mặt chàng bớt xanh xao, lồng ngực nhấp nhô, hơi thở đều đặn.

Thanh Vân đạo trưởng bảo ba đồ đệ:

- Các người thay nhau dùng nội công thúc đẩy chân khí bệnh nhân lưu chuyển trở lại.

Quán Hư thấy lão có vẻ buồn rầu như tiếc rẽ thần đan nên vòng tay nói:

- Tiểu bối ngu dốt nên không hiểu tại sao người chờ đợi Thất Tinh và Thất Tinh là ai ?

Đạo trưởng thở dài nói:

- Mười năm nay, ta bị tẩu hỏa nhập ma, không còn luyện võ nữa mà quay sang nghiên cứu kinh dịch. Khi bói về kiếp vận võ lâm chỉ thấy bốn chữ Thất Tinh Thái Ất, nên đoán rằng cứu tinh của bạch đạo sau này sẽ là người có danh hiệu Thất Tinh, hoặc trên cơ thể có mang dấu hiệu Thất Tinh và Thái Ất Thần Đan là để dành cho người ấy. Nhưng đã bao năm chờ đợi, chẳng hề thấy quả ứng nghiệm. Nay gặp ái tử của cố hữu Thiên Long vì Võ Đang mà thập tử nhất sinh, đành quên đi chuyện thiên cơ. Ta làm trái mệnh trời chỉ sợ không có người ứng phó với quần ma.

Quán Hư hiểu ra, mỉm cười thưa:

- Xin tiên trưởng chớ buồn, lát nữa sẽ thấy văn bối xoay chuyển vận trời.

Thanh Vân cho rằng gã khoác lác nên chẳng thèm để ý đến. Lão chỉ lặng lẽ ngắm nghía dung mạo Thiên Vũ để nhớ lại cố nhân. Khoảng một canh giờ sau, chân khí trong người của Thiên Vũ đã phục hồi, tự động luân chuyển khiến được lực Thái Ất Thần Đan mau chóng phát huy diệu dụng. Không những chữa lành thương thế mà còn tăng tiến công lực.

Võ Đang Tam Kiếm thở phào bước xuống giường để chàng tự mình hành công. Mấy khắc sau, chung quanh thân chàng tỏa ra một màn sương vàng nhạt.

Thanh Vân đạo trưởng kinh hải lẫm lẫm:

- Té ra Vũ nhi đã luyện được Kim Thân Thần Công của Kim Tỏa Lão Nhân.

Đến đầu canh hai, Thiên Vũ xả công, nghe cơ thể xung mãn hơn xưa. Chàng mở mắt nhìn mọi người. Thấy Thanh Vân đạo trưởng, chàng nhớ đến lời gia mẫu, biết lão là bằng hữu thâm giao của tiên phụ nên vội bước xuống giường quì xuống thi lễ:

- Tiểu đệ diệt Thiên Vũ, bái kiến bá phụ.

Lão mỉm cười xoa tay:

- Bất tất đa lễ, mau lại ngồi gần đây để ta hỏi thăm đôi điều.

Quán Hư thấy đại ca thoát chết, lòng mừng vô hạn. Gã quay sang Thanh Vân cười bảo:

- Tiên trưởng chắc cho rằng tiểu bối nói khoác, nhưng Thất Tinh hiện đang ngồi trước mặt tiên trưởng.

Đây là tâm nguyện bao năm nên lão đạo không khỏi giật mình. Lão lắp bắp hỏi Thiên Vũ:

- Chẳng lẽ trên người người có dấu thất tinh sao ?

Chàng không hiểu gì nhưng cũng gật đầu rồi xòe tay hữu ra. Thanh Vân cầm lấy, đưa đôi mắt già nua xem xét. Thấy bầy nốt rồi son xếp theo hình bắc đẩu, lão cao hứng ngựa cổ cười ha hả.

Hôm sau Thiên Vũ dẫn Quán Hưu và toán đao thủ hạ sơn trở lại Cối Kê. Trận này, nhờ lợi thế về nhân số nên không ai thiệt mạng, chỉ có mười người bị thương nhẹ. Sau cuộc thủ chiến với Thiên Trì Tẩu, chàng càng băn khoăn hơn về bản lãnh của mình. Chỉ một mình lão ma cũng đủ đưa chàng vào tử lộ thì đối với Bá Câu, chàng chẳng có sinh cơ.

Nhưng hai chiêu còn lại của pho Tâm Kiếm vô cùng ảo diệu, chàng đã khổ công rèn luyện mà vẫn không thành. Khi đi ngang qua đất Vệ Huy, chàng thấy cách đường quan đạo bên mé tả có một ngọn núi cao chừng ngàn trượng, hình tượng uy nghiêm, tuấn vĩ, cây cối rậm rạp, dù bị tuyết phủ cũng có màu xanh tươi.

Hỏi thuộc hạ thì có người đáp rằng đó là ngọn Quân Sơn. Thiên Vũ nhớ lại lời Sở Phi Hương nên bảo Quán Hưu về trước. Chàng sẽ vào núi luyện kiếm vài hôm. Họ Quán trao cho chàng một túi lớn lương khô và một túi da đựng rượu rồi cáo biệt. Trời rất lạnh nên ngoài áo lông cừu, bọn đao thủ còn mang thêm rượu bên mình ngựa để chống rét.

Tuyết rơi lác đác, gió bắc thổi từng cơn lạnh lẽo. Đường vào núi ít người qua lại nên tuyết đóng cứng mặt đường, làm trơn vó ngựa. Thiên Vũ chậm rãi đi sâu vào trong, thấy sườn núi trước mặt thoai thoải lại có con đường mòn nên thúc ngựa theo hướng ấy.

Hồng nhi quen sống dưới chân rặng Thiên Sơn lạnh giá nên chẳng coi cái rét Trung Thổ ra gì. Bốn vó nhịp nhàng, vững chắc bước đi. Thiên Vũ ung dung ngắm cảnh và tìm một chỗ thích hợp để luyện kiếm. Lên giữa lưng chừng núi, trước mặt chàng là một vách đá cao khoảng trăm trượng. Từ đầu vách, một thác nước đổ xuống như giải lụa bạc buông dài, bụi nước tung bay mờ mịt.

Lại nhận ra mé hữu bên vách đá có một chỗ lõm sâu vào chừng trăm trượng, dùng làm chỗ nghỉ ngơi rất tốt. Chàng mừng rỡ xuống ngựa, bước vào quan sát. Thấy nên hang khô ráo, bằng phẳng, chàng quyết định chọn nơi này. Thiên Vũ thả cho Hồng Nhi ăn cỏ rồi nhặt nhanh cành khô nhóm lửa.

Trời đông ẩm ướt nên chàng phải chặt vật lấm mới làm cho củi cháy. Không muốn vất vả thêm một lần nữa, chàng vào rừng chặt mấy thân cây khô, vác về bỏ vào đống lửa trước cửa hang. Trời sụp tối, ăn uống xong, chàng suy nghĩ và luyện chiêu Thủy Kiếm Trường Lưu.

Cho đến cuối canh hai, Thiên Vũ thở dài, buông kiếm ngồi xuống hành công. Mặt trời nhạt nhòa, le lói đằng đông, Hồng nhi hí nhệ như muốn đánh thức chủ nhân. Thiên

Vũ vươn vai bước ra cửa hang, vỗ về tuần mã rồi đánh một hơi ba mươi sáu chiêu Phục Lôi Quyền Pháp.

Thấy người nóng bừng, chàng xách kiếm đến hồ nước dưới chân thác. Từ nơi này, một dòng suối chảy dài xuống tận chân núi. Nhớ đến những ngày bị giam hãm dưới hồ ở Thái Sơn và tình cờ ăn được Hỏa Kim Ngư, chàng đảo mắt nhìn xuống, bật cười khi thấy chỉ có mấy con cá chép bình thường.

Bờ Nam của hồ là mặt đá bằng phẳng, rộng rãi, Thiên Vũ nội công thâm hậu nên tắm rửa xong chỉ mặc quần dài rồi luyện kiếm. Đến trưa, đường kiếm vẫn không tiến bộ thêm được một bước nào, dù mồ hôi đã đổ ra như tắm, cơ thể chàng nóng rực đến nỗi làm tan cả những bông tuyết nhỏ ở trên vai.

Thiên Vũ giận mình kém cỏi liền tung mình xuống hồ, tay vẫn cầm bảo kiếm tuốt trần. Hồ cạn nên nước chỉ ngập ngang vai, dòng nước ừ thác đổ xuống như muốn đẩy chàng lui lại. Thiên Vũ bực mình vung kiếm chém vào luồng nước. Vô tình chàng xuất đúng chiêu Thủy Kiếm Trường Lưu, vì mấy ngày nay tâm trí chàng đặt hết vào chiêu kiếm này. Nghe đường kiếm trong tay nặng nề hơn bình thường nhưng lại đi vào qui củ, đúng tiết tấu và sông sề. Một ý niệm loé trong đầu, chàng lẩm nhẩm tên chiêu thức dùng phép Thiên Cân Trụy, xuống tấn giữ cho thân hình đứng yên như núi, bắt đầu múa hết chiêu kiếm.

Lưỡi kiếm như được lực căng của nước giữ lại đúng tốc độ cần có. Thiên Vũ vừa múa chiêu kiếm vừa tiến gần đến chân thác. Áp lực ngày càng tăng. Hoàng hôn buông xuống chàng vẫn còn cách nơi thác đổ năm trượng. Nghe mệt và đói bụng, chàng trở lại động khẩu ăn uống và nghỉ ngơi một cách rất ngon lành.

Đến chiều ngày thứ ba, Thiên Vũ mới vượt qua được bước cuối cùng, tiến đến giữa nơi thác đổ. Chàng phải vận hết bốn thành Kim Thân Thần Công quán chú vào chiêu kiếm mà chống đỡ sức đập ngàn cân của dòng thác. Chỉ nửa canh giờ, chàng đã kiệt lực phải buông xuôi trôi ra cửa suối.

Nhưng khi lên bờ, chàng thử kiếm chiêu mới biết mình đã thành công. Cảm thấy thời gian chịu đựng còn ít, Thiên Vũ cố khổ luyện thêm. Ngày sau, chàng đã có thể chịu đựng tới hai canh giờ. Tổng cộng chàng đã ở trên núi Quân Sơn sáu ngày, dự định sáng hôm sau sẽ trở lại tổng đàn Kiếm Minh.

Lúc ấy, mới cuối giờ mùi, vàng thái dương mùa đông không đủ sức sưởi ấm vạn vật dưới ánh nắng mờ nhạt. Thiên Vũ ngồi trên tảng đá gần cửa hang, nhâm nhi túi rượu và mấy miếng lương khô, ngắm cảnh núi non dưới ngàn bông tuyết. Bỗng đôi tai tinh tường của chàng nghe tiếng sắt thép chạm nhau, và tiếng cười khả ố vọng xuống từ trên đầu vách núi. Chàng quay đầu, chú mục quan sát, thấy trên những tảng đá lớn trên

đầu dòng thác có bốn bóng người, một người áo trắng, tóc tai phát phơ, dáng điệu yếu đuối có vẻ là nữ nhân. Ba bóng kia mặt áo sẫm màu, không rõ đen hay tím.

Nữ lang áo trắng đang vung trường kiếm cố chống đỡ nhưng có lẽ võ công của nàng kém xa đối thủ nên đã trúng liền mấy chưởng rơi xuống dòng thác. Tin chắc rằng nàng chẳng thể thoát chết nên ba gã bỏ đi không thèm nhìn xuống. Vì vậy chúng không biết rằng Thiên Vũ đã vận toàn thân công lực vượt quãng đường ba chục trượng đến bên chân thác. Lúc này xác của nữ lang còn cách mặt hồ tám trượng, chỉ chốc lát sẽ tan xương nát thịt khi đập vào những tảng đá dưới chân.

Chàng đã luyện kiếm ở đây sáu ngày, thường ngắm nhìn dòng thác nên biết rõ địa hình. Chờ đến lúc thân hình của nàng trôi gần đến mỏm đá nhô ra từ sườn núi đang mòn dần vì sức nước, chàng dồn hết nội lực vào đôi chân, tung mình lên như cánh chim bằng, thò tay nắm tóc nữ lang rồi đập mạnh vào mõm đá, thoát khỏi thác nước rơi thẳng xuống mặt hồ.

Diễn tả thì lâu nhưng sự việc xảy ra trong chớp mắt. Thiên Vũ đưa nàng lên bờ, bế vào động khẩu, thổi bùng đống lửa để sưởi ấm nạn nhân rồi bắt đầu quan sát. Chàng nghe mạch nháy yếu ớt, hơi thở mong manh, biết nếu không cứu kịp sẽ nguy to.

Chàng trải áo lông, đặt nàng lên rồi rút tiểu đao cắt áo. Trên ngực nàng là ba dấu chưởng xanh lè, hai dấu nằm phía trên nhũ phong, một dấu nằm dưới vú phải. Chàng nhớ rằng nàng trúng bốn chưởng nên quyết định kiểm tra hạ thể.

Quả nhiên ngay đan điền, phía trên vùng trinh tiết là một dấu chưởng thứ tư. Thiên Vũ quan sát chưởng ấn và đối chiếu với y kinh rồi xác định nàng bị thương bởi Thanh Sa Thủ. Đây là môn chưởng pháp vô cùng âm độc, nếu không được người dùng công lực chí dương hút độc sa ra thì vết chưởng sẽ loang dần, và toàn thân sưng phù mà chết.

Không dám chậm trễ, Thiên Vũ ngồi xếp bằng, vận khí đi đủ một vòng chu thiên, dồn ra song thủ, đặt vào vết thương hút độc. Hai khắc sau, hai dấu bàn tay trên ngực đã mất hẳn màu xanh, chỉ còn lại vết mờ mờ. Chàng nghĩ ngợi nửa khắc rồi đặt tay vào hai dấu kia, mắt nhắm lại để khỏi phân tâm. Vì vậy, chàng không biết rằng nữ lang đã tỉnh dậy. Nàng mở mắt, thấy thân thể lỏa lồ, không một mảnh vải, bên cạnh là một chàng trai anh tuấn, hai bàn tay nóng rực đang đặt vào chỗ cấm kỵ của người xử nữ.

Hình như nàng nhận ra chàng là ai nên ánh mắt long lanh, lệ ứa ra nhưng tia nhìn âu yếm, sắc mặt đỏ hồng vì xấu hổ. Thấy chàng sắp mở mắt, nữ lang vội giả dòm mê man, thở rất nhẹ. Thiên Vũ biết việc điều trị đã thành công, đứng dậy mở bọc hành lý lấy áo phủ kín thân hình ngà ngọc của nữ lang rồi ngồi bên chờ đợi.

Lúc này, chàng mới có dịp chiêm ngưỡng dung nhan của nạn nhân, thậm so với ba người ngọc ở Kiếm Minh và công nhận nàng có phần trội hơn. Nữ lang dường như biết chàng đang ngắm nhìn mình nên đành mở mắt ra.

Nàng thẹn thùng nói:

- Xin chàng quay mặt đi để thiếp mặt y phục.

Thiên Vũ giật mình gượng cười bước ra ngoài. Nữ lang nhìn quanh thấy quần áo của mình đã bị rách nát, dậm chân bực tức rồi mở bọc hành lý của Thiên Vũ chọn bộ màu vàng. Chàng là người cao lớn nên nữ lang mặc vào rộng thùng thình trông rất hoạt kê. Nữ nhân nào cũng muốn mình xinh đẹp, nay gặp cảnh trở trêu phải mặc bộ y phục nam nhân xấu xí này, nàng buồn đến sa nước mắt, nhưng không thể để Thiên Vũ đợi lâu, nữ lang bèn cất tiếng gọi:

- Thiếp đã xong, chàng có thể vào.

Thiên Vũ bối rối bước vào, thấy nữ nhân ăn mặt kỳ quái không nén nổi nụ cười. Nữ lang giận dữ nói:

- Sao chàng lại cắt nát y phục của tiện thiếp ?

Lúc này trông nàng càng xinh đẹp hơn. Chàng gượng cười đáp:

- Cô nương tha lỗi, vì thương thế quá trầm trọng, tại hạ không dám kinh động nên đành phải cắt áo.

Nữ lang nhìn chàng trân trối, hai hàng lệ nóng tuôn trào, nghẹn ngào hỏi:

- Dù chàng vì cứu thiếp mà phải thất lễ, nhưng tấm thân trinh bạch này đã bị chàng chạm đến. Thiếp còn mặt mũi nào sống nữa. Nếu chàng không chê thiếp xấu xí, thiếp xin được theo hầu hạ chàng, dù chỉ là một tì nữ cũng vui lòng.

Nước mắt giai nhân làm mềm lòng quân tử. Thiên Vũ vốn đã bị nhan sắc của nàng chinh phục, nên bước đến ôm nàng vào lòng dịu dàng nói:

- Mỹ nhân như nàng ta cầu còn chẳng được, sao lại quá hạ mình như vậy ? Ta đã có hai vị phu nhân nhưng không hề phân chia chính thứ. Nếu nàng chịu cùng ta kết duyên hương lửa thì cũng như hai nàng kia.

Thiên Vũ chợt nhớ hai người chưa biết tên nhau nên bật cười:

- Kỳ lạ thật, nàng và ta không biết tên tuổi lai lịch của nhau mà đã nên duyên phu phụ chẳng phải là quá vội vàng sao ?

Nữ lang thẹn thùng liếc chàng với vẻ giận hờn:

- Tướng công tưởng thiếp dễ hiếp đáp lắm hay sao ? Lúc này, nếu không biết chàng là ai, thiếp đã tặng cho chàng một chưởng rồi tự sát.

Thiên Vũ kinh ngạc:

- Nàng là ai mà biết ta ?

Nữ lang tím tím cười:

- Tên thiếp tướng công cũng đã biết, nhưng quên đấy thôi. Hãy cố nhớ lại xem nào ?

Chàng ngỡ ngác, thầm điểm lại những danh tự mỹ nhân, mà chàng đã nghe qua nhưng không biết mặt. Nhớ đến một người, chàng giật mình thảng thốt nói:

- Lẽ nào nàng lại chính là Lãnh Sương Tiên Tử ?

Nữ lang khúc khích cười rồi sụp xuống thi lễ:

- Tiệp thiếp Mộ Dung Uyển xin ra mắt tướng công.

Sau khi được cứu thoát khỏi Hồng Trạch Hồ, Yến Vân đã kể lại sự tình khiến Thiên Vũ hết lòng tri ân Mộ Dung Uyển. Nàng được lệnh Hồng Trạch Bà Bà theo toán sát thủ đến Lục gia trang để giết Thiên Vũ, nhưng khi thấy chàng khí phách anh hùng, Yến Vân lại đang mang thai, nàng động lòng trắc ẩn, giết bốn tên sứ giả cứu ba người vô tội, đưa về Giang Tô.

Nàng cần có thời gian thuyết phục dưỡng mẫu là Hồng Trạch Bà Bà nên mới hẹn chàng tiết trung thu. Ngờ đâu Bà Bà bị Tình Ma mê hoặc nên nổi giận, trách mắng nàng thậm tệ rồi thả chim câu cho biết chàng trên đường đến Giang Tô, để lão cho người phục kích. Lúc đầu, Bà Bà giam con tin dưới địa lao nhưng Mộ Dung Uyển hết lời van xin nên họ mới được lên thạch thất. Nhờ vậy cuộc sống đỡ cơ cực và Thiên Vũ dễ bề giải cứu.

Nhắc lại, Thiên Vũ vui mừng khôn xiết, đỡ Lãnh Sương Tiên Tử dậy, không cảm lòng được liền hôn lên đôi môi chín mọng. Chàng không phải là gỗ đá nên lúc trị thương đã phải dùng hết nghị lực đè nén dục hỏa trước thân hình ngọc ngà của Lãnh Sương. Giờ đã giao ước phu thê, nữ nhân ở trong lòng, chàng không kìm chế được.

Thiên Vũ đưa tay tháo dây lưng nàng rồi say đắm vuốt ve làn da ngà ngọc. Lãnh Sương Tiên Tử dù thẹn thùng nhưng tự nhủ thân này đã thuộc về chàng nên không phản kháng. Nàng đã hai mươi sáu tuổi, nhưng chưa biết mùi vị của ái ân. Nay được tình lang anh tuấn và cường tráng ôm ấp, lòng xuân rộ ràng, hưng phấn.

Mộ Dung Uyển từ năm mười bốn tuổi đã được Hồng Trạch Bà Bà thường xuyên cho uống máu Bách Niên Cửu Vĩ Giải nên da dẻ mịn màng, thơm mát, trông nàng chỉ như dưới đôi mươi. Thiên Vũ không ngờ thân thể nàng có mùi hương quyến rũ như vậy nên càng say đắm. Thấy nền hang khô cứng và không sạch sẽ, Thiên Vũ bế xốc nàng lên rồi khéo léo mở khóa động đào.

Mộ Dung Uyển bám chặt cổ chàng, rung mình vì những khoái cảm mãnh liệt. Thiên Vũ sợ nàng bị thương chưa hồi phục, nên buông xuống đất cười hỏi:

- Nương tử có sao không ?

Mộ Dung Uyển ngượng ngùng thỏ thẻ:

- Tướng công còn muốn đấu thêm hiệp nữa hay sao ?

Thiên Vũ cười mát, bông nàng xuống hồ tắm rửa rất nhanh rồi trở lại hang bày rượu và lương khô ra ăn. Trời sụp tối, Mộ Dung Uyển đẩy thêm củi vào đống lửa trước hang rồi thổi bùng lên. Hai người ngồi bên nhau vừa ăn uống vừa trò chuyện.

Thiên Vũ hỏi vì sao lại bị vây đánh, nàng bùi ngùi kể:

- Lúc đầu, Triệu Bá Câu tức là Tình Ma bắt Hồng Trạch Bà Bà phải gả thiếp cho Triệu Tuấn. Thiếp phản kháng kịch liệt nên chuyện hôn ước chưa ngã ngũ. Sau khi Triệu Tuấn qua đời vì vết thương quá nặng, Tình Ma lại muốn chiếm đoạt thiếp. Lão khéo léo gợi ý để Bà Bà và năm mươi nữ đệ tử về phối hợp với Tử Vi Môn.

Sáu đêm trước, lão vào phòng dở trò sàm sỡ. Thiếp rút kiếm chống cự rồi đào tẩu. Bá Câu tức giận cho thủ hạ truy sát ráo riết. Thiếp không muốn trở lại với con người dâm mị như Bà Bà nên nhắm hướng nam mà chạy. Nào ngờ khi đến Quân Sơn, bị Kinh Môn Tam Quái đuổi kịp nên mới suýt chết.

Thiên Vũ cười chọc ghẹo:

- Té ra nàng nhớ ta nên mới chạy về Nam để tìm.

Có lẽ chàng nói không sai nên Lãnh Sương Tiên Tử then đỏ mặt, phát vào lưng chàng đau điếng. Thiên Vũ cũng kể lại bằng cách nào mà chàng cứu được song thân và Yến Vân, Mộ Dung Uyển vô cùng thán phục. Nàng chỉ thắc mắc tại sao Tôn Đề Đốc lại giúp chàng.

Thiên Vũ mỉm cười đưa Thượng Phương Bảo Kiếm và lệnh bài cho ái thiếp xem rồi nói:

- Không biết ngoài ba nàng ra, còn ai chịu mang tước Vương Phi nữa không ?

Mộ Dung Uyển chỉ xem sơ qua, để xuống giận hờn bảo:

- Thiếp là nhi nữ giang hồ, chỉ yêu chàng vì cốt cách anh hùng, chứ chẳng phải vì chút hư vị Vương Gia.

Nàng vốn là tuyệt thế giai nhân, trước đây vì chán ghét bọn nam tử tầm thường nên mặt hoa lúc nào cũng lạnh lẽo như băng làm mờ đi vẻ đẹp bẩm sinh. Nay gặp được phu quân anh hùng cái thế, lại được nếm mùi hoan lạc nên như phù dung mới nở, thùy mị, dịu dàng và quyến rũ bội phần.

Thiên Vũ ngắt ngây trước nữ nhân, kéo nàng vào lòng vuốt ve. Mộ Dung Uyển nằm gối đầu lên đùi chàng, nhắm mắt nghe bàn tay tình lang lướt trên da thịt. Dưới ánh lửa bập bùng, thân hình nàng đẹp như pho tượng bằng ngọc thạch.

--- o O o ---